

Kön imen skrole? (Original faan Christiane Ehlers)

„Paase üüb, Morten, en im!!!“ „Wat heest dü do, Lisa? Bölke dach ei so.“ „Man, diar wiar jüst en im bi dan iarem. Beest dü do ei baang diarföör?“ „Wat, baang föör döndiar letj dinger? Ik san dach föl grater üüs jo.“ „Na jä, oober dü könst ei steeg. An wan en im di steecht, do dee det siar. So rocht dol siar.“ „En im steecht dach ei ianfach so. Det maaget hat bluat, wan hat baang as. Wan ik en im draap, snaake ik ianfach mä ham. Ik fertel ham, dat ik ham niks du, uk wan ik föl grater san. Det gungt gud.“ „Wat, dü snaakest mä imen? Dü beest jo wonerlik.“ „Nee, san ik ei. Det maaget man ualaatj uk imer. An hi käänt ham ütj, dan hi hee aanj imen.“ „Wat, dan ualaatj hee imen?“ „Jä! Düüsen. Of uk noch muar. Ik haa’s noch nimer täald.“ „Wat maaget hi do mä al dön imen?“ „Man, Lisa, dü witjst oober uk goor niks. Man ualaatj maaget höning, as dach wel klaar.“ „Wan dü so kluk beest, Morten, do fertel mi dach ens: Wat at en im? Wat drankt hat? An as en im uk ens ring tu mud an skal skrole?“ „En im, wat skrolet? Hoker faan üs bialen as nü wonerlik, Lisa? Imen mei skrekelk hal swet saft faan plaanten. Jo sat jo deel üüb en bloos an süüg de saft diarütj.“ „Det kön ik ferstun, ik mei uk hal wat swets drank. An hü gungt det nü mä de höning?“ „Hm, wan ik iarelk san, witj ik det uk ei so nau. Ik liaw, det kön üs man ualaatj beeder fertel. Heest dü last diartu, dat wi bialen ham an sin imen ens beschük?“ „Uu jä! Wel wi ei gliks mä’t wel tuwaiskeer, hen tu dan imen-ualaatj?“

Christiane Ehlers